

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 8. februára 2024*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Súdna právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Pôsobnosť – Článok 25 – Dohoda o voľbe právomoci – Zmluvné strany usadené v tom istom členskom štáte – Určenie, že na rozhodovanie sporov vzniknutých z tejto zmluvy majú právomoc súdy iného členského štátu – Medzinárodný prvok“

Vo veci C-566/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Nejvyšší soud (Česká republika) zo 14. júna 2022 a doručený Súdnemu dvoru 26. augusta 2022, ktorý súvisí s konaním:

Inkreal s.r.o.

proti

Dúha reality s. r. o.,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Arabadžiev, sudcovia T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin (spravodajca) a I. Ziemele,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Dúha reality s. r. o., v zastúpení: J. Mráz, advokát,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, A. Edelmannová a J. Vlácil, splnomocnení zástupcovia,
- švajčiarska vláda, v zastúpení: M. Kähr a L. Lanzrein, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: S. Noë a K. Walkerová, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: čeština.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 12. októbra 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 25 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťami Inkreal s. r. o. a Dúha reality s. r. o. vo veci určenia miestne príslušného súdu na rozhodovanie o žalobe o zaplatenie, ktorá bola podaná na základe toho, že spoločnosti Inkreal boli postúpené dve pohľadávky FD voči spoločnosti Dúha reality.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Podľa odôvodnení 3, 15, 19, 21, 22 a 26 nariadenia č. 1215/2012:
„(3) [Európska ú]nia si stanovila za cieľ udržiavať a rozvíjať priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti okrem iného uľahčením prístupu k spravodlivosti, a to predovšetkým prostredníctvom zásady vzájomného uznávania súdnych a mimosúdnych rozhodnutí v občianskych veciach. Na postupné vytvorenie takéhoto priestoru musí Únia prijať opatrenia v oblasti justičnej spolupráce v občianskych veciach s cezhraničnými dôsledkami, najmä ak sú potrebné pre riadne fungovanie vnútorného trhu.
...
(15) Normy [Pravidlá – *neoficiálny preklad*] právomoci by mali byť ľahko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného. Právomoc založená na tomto kritériu by mala byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet sporu alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iný hraničný ukazovateľ. ...
...
(19) Okrem zmlúv poisťných, spotrebiteľských či pracovných, v ktorých je voľnosť účastníkov zmluvy dojednať si právomoc súdov obmedzená, by sa zmluvná voľnosť účastníkov mala rešpektovať, s výnimkou kritérií výlučnej právomoci upravených týmto nariadením.
...“

- (21) V záujme harmonického výkonu súdnictva je potrebné minimalizovať možnosť súbežných konaní a zaručiť, že sa v rôznych členských štátoch nevydajú nezlučiteľné rozsudky. Mal by existovať jasný a účinný spôsob na riešenie prípadov prekážky začatej veci a súvisiacich vecí, ako aj na odstránenie problémov, ktoré vyplývajú z rozdielneho určovania času, kedy sa začalo konanie, v právnych poriadkoch jednotlivých štátov. ...
- (22) Avšak s cieľom zvýšiť účinnosť dohôd o výlučnej voľbe súdu a zabraňovať nekalému taktizovaniu v súdnom konaní je potrebné vytvoriť výnimku zo všeobecného pravidla týkajúceho sa prekážky začatej veci, aby sa vyhovujúcim spôsobom riešila osobitná situácia, keď môže dôjsť k súbežným konaniam. Ide o situáciu, keď sa konanie začalo na súde, ktorý nebol zvolený v dohode o výlučnej voľbe súdu, a následne sa začalo konanie na zvolenom súde v tej istej veci a medzi tými istými účastníkmi. ...

...

- (26) Vzájomná dôvera vo výkon súdnictva v Únii opodstatňuje zásadu, že rozsudky vydané v jednom z členských štátov by sa mali uznávať vo všetkých členských štátoch bez potreby osobitného konania. Cieľ urýchliť cezhraničné súdne konania a obmedziť vynaložené náklady okrem toho opodstatňuje zrušenie vyhlásenia vykonateľnosti rozsudku [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*] pred jeho výkonom v dožiadanom členskom štáte. V dôsledku toho by sa s rozsudkom [rozhodnutím – *neoficiálny preklad*] vydaným súdom v členskom štáte malo nakladať tak, ako keby bol tento rozsudok vydaný [ako keby bolo toto rozhodnutie vydané – *neoficiálny preklad*] v dožiadanom členskom štáte.“

4 Článok 25 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Ak sa účastníci zmluvy bez ohľadu na svoje bydlisko dohodli, že súd alebo súdy členského štátu majú právomoc na riešenie sporov, ktoré vznikli alebo môžu vzniknúť v súvislosti s konkrétnym právnym vzťahom, potom má právomoc tento súd alebo tieto súdy, pokiaľ dohoda nie je podľa právneho poriadku tohto členského štátu vecne neplatná. Táto právomoc súdu je výlučná, ak sa účastníci nedohodli inak. Dohoda o voľbe právomoci musí byť buď:

- a) písomná, alebo písomne potvrdená;
- b) vo forme, ktorá je v súlade s praxou, ktorú medzi sebou zaviedli účastníci zmluvy, alebo
- c) v medzinárodnom obchode vo forme, ktorá je v súlade so zvyklosťami, ktoré sú alebo majú byť účastníkom zmluvy známe, a ktorá je v takomto obchode dobre známa a pravidelne dodržiavaná účastníkmi, ktorí uzatvorili zmluvu typickú pre daný obchodný vzťah.“

České právo

5 Ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) stanovuje:

„Ak ide o vec, ktorá patrí do právomoci súdov Českej republiky, ale podmienky miestnej príslušnosti chýbajú alebo ich nemožno zistiť, Nejvyšší soud [Česká republika] určí, ktorý súd vec prejedná a rozhodne.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 6 FD, bydliskom na Slovensku, v postavení veriteľa, a Dúha reality, spoločnosť založená podľa slovenského práva so sídlom na Slovensku, v postavení dlžníka, uzavreli 29. júna 2016 a 11. marca 2017 dve zmluvy o peňažnej pôžičke.
- 7 Súčasťou obidvoch týchto zmlúv je dohoda o voľbe právomoci s rovnakým obsahom, v ktorej sa uvádza, že v prípade vzniku sporu, ktorý nebude možné vyriešiť vzájomným rokovaním, sa tento spor bude „riešiť prostredníctvom vecne a miestne príslušného českého súdu“.
- 8 Dohodou o postúpení pohľadávok z 8. decembra 2021 postúpil FD pohľadávky z týchto dvoch zmlúv o peňažnej pôžičke v celkovej výške 153 740 eur na Inkreal, spoločnosť založenú podľa slovenského práva so sídlom na Slovensku.
- 9 Keďže Dúha reality nesplatila peňažné pôžičky, Inkreal sa 30. decembra 2021 obrátila na Nejvyšší soud, ktorý je vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, s návrhom jednak na uspokojenie pohľadávok ktoré má voči spoločnosti Dúha reality, a jednak na určenie českého súdu, ktorý je miestne príslušný na rozhodovanie vo veci samej podľa § 11 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku na základe dohody o voľbe právomoci obsiahnutej v oboch zmluvách o peňažnej pôžičke.
- 10 Inkreal tvrdí, že ide o platnú prorogačnú dohodu, ktorá je v súlade s požiadavkami článku 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 a že okrem toho nie je daná iná osobitná alebo výlučná právomoc niektorého súdu podľa tohto nariadenia.
- 11 Vnútroštátny súd v tomto ohľade spresňuje, že podľa judikatúry Súdneho dvora je uplatniteľnosť nariadenia č. 1215/2012 podmienená existenciou medzinárodného prvku. Vnútroštátny súd sa pýta, či je toto nariadenie uplatniteľné na situáciu, o ktorú ide vo veci samej, keď medzinárodný prvok spočíva len v dohode o voľbe právomoci súdov iného členského štátu, než je členský štát, v ktorom sú usadené zmluvné strany. Tak v odbornej literatúre, ako aj vo vnútroštátnej judikatúre členských štátov sa v tejto súvislosti objavujú protichodné riešenia.
- 12 Vnútroštátny súd zastáva názor, že aj keby uplatniteľnosť nariadenia č. 1215/2012 bolo možné odôvodniť najmä potrebou jednotného výkladu tohto nariadenia a vôľou rešpektovať zmluvnú autonómiu strán, ako ju vyjadril normotvorca Únie, nič to nemení na tom, že taká situácia, o akú ide vo veci samej, by sa mohla kvalifikovať ako čisto vnútroštátna situácia, keďže samotná vôľa zmluvných strán nemôže stačiť na to, aby sa ich zmluvnému vzťahu priznala medzinárodná povaha.
- 13 Za týchto okolností Nejvyšší soud rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je pôsobnosť nariadenia [č. 1215/2012], pokiaľ ide o existenciu medzinárodného prvku, ktorý je nevyhnutný pre uplatniteľnosť [tohto] nariadenia, založená len na tom, že dve zmluvné strany s bydliskom v tom istom členskom štáte sa dohodnú na právomoci súdov iného členského štátu EÚ?“

O prejudiciálnej otázke

- 14 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie sa vzťahuje na dohodu o voľbe právomoci, ktorou sa zmluvné strany usadené v tom istom členskom štáte dohodnú, že na rozhodovanie sporov vzniknutých z ich zmluvy majú právomoc súdy iného členského štátu, aj keď uvedená zmluva nemá žiadnu inú väzbu s týmto iným členským štátom.
- 15 S cieľom odpovedať na túto otázku treba na úvod pripomenúť, že výklad ustanovenia práva Únie vyžaduje zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj kontext, do ktorého patrí, ako aj ciele a účel, ktorý sleduje akt, ktorého je súčasťou (rozsudok z 22. júna 2023, Pankki S, C-579/21, EU:C:2023:501, bod 38 a citovaná judikatúra).
- 16 Pokiaľ ide o znenie článku 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, z tohto ustanovenia v prvom rade vyplýva, že ak sa zmluvné strany bez ohľadu na svoje bydlisko dohodli, že súd alebo súdy členského štátu majú právomoc na riešenie sporov, ktoré vznikli alebo môžu vzniknúť v súvislosti s konkrétnym právnym vzťahom, potom má právomoc tento súd alebo tieto súdy, pokiaľ dohoda o voľbe právomoci nie je podľa právneho poriadku tohto členského štátu vecne neplatná. V uvedenom ustanovení sa ďalej uvádza, že ak sa zmluvné strany nedohodli inak, táto právomoc je výlučná. Napokon v písmenách a) až c) toho istého ustanovenia sa spresňuje spôsob, akým sa má uzatvoriť dohoda o voľbe právomoci.
- 17 V tejto súvislosti treba konštatovať, že znenie článku 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 nebráni tomu, aby sa toto ustanovenie vzťahovalo na dohodu o voľbe právomoci, ktorou sa zmluvné strany usadené v tom istom členskom štáte dohodli, že na rozhodovanie sporov vzniknutých z ich zmluvy majú právomoc súdy iného členského štátu, aj keď uvedená zmluva nemá žiadnu inú väzbu s týmto iným členským štátom.
- 18 Pokiaľ ide o kontext, do ktorého patrí článok 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, z ustálenej judikatúry vyplýva, že uplatnenie pravidiel právomoci stanovených v tomto nariadení si vyžaduje existenciu medzinárodného prvku (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. marca 2005, Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, bod 25, ako aj z 8. septembra 2022, IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, body 27 a 29).
- 19 V tejto súvislosti treba uviesť, že hoci nariadenie č. 1215/2012 používa v odôvodnení 3 pojem „občiansk[e] vec[i] s cezhraničnými dôsledkami“ a odôvodnení 26 „cezhraničné súdne konania“, neobsahuje žiadnu definíciu medzinárodného prvku, ktorého existencia podmieňuje uplatniteľnosť tohto nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júna 2021, Generalno konsulstvo na Republika Bălgarija, C-280/20, EU:C:2021:443, bod 30).
- 20 Článok 3 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (Ú. v. EÚ L 399, 2006, s. 1), definuje rovnocenný pojem „cezhraničný spor“ ako „spor, v ktorom má aspoň jedna zo strán bydlisko alebo obvyklý pobyt v inom členskom štáte ako v členskom štáte súdu konajúceho vo veci“ (rozsudok z 3. júna 2021, Generalno konsulstvo na Republika Bălgarija, C-280/20, EU:C:2021:443, bod 31 a citovaná judikatúra).

- 21 Keďže obe tieto nariadenia patria do oblasti justičnej spolupráce v občianskych veciach s cezhraničnými dôsledkami, je potrebné harmonizovať výklad rovnocenných pojmov, ktoré v nich normotvorca Únie použil (rozsudok z 3. júna 2021, Generalno konsultstvo na Republika Bãlgaria, C-280/20, EU:C:2021:443, bod 32 a citovaná judikatúra).
- 22 Treba tiež uviesť, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že medzinárodný prvok existuje okrem iného vtedy, keď situácia v dotknutom spore môže vyvolať otázky týkajúce sa určenia medzinárodnej právomoci súdov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2022, IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, bod 28 a citovanú judikatúru).
- 23 V prejednávanej veci treba na jednej strane konštatovať, že spor vo veci samej zodpovedá definícii pojmu „cezhraničný spor“, ktorá je uvedená v bode 20 tohto rozsudku, keďže účastníci tohto sporu sú usadení v inom členskom štáte, ako je členský štát súdu, na ktorom začalo konanie na základe predmetnej dohody o voľbe právomoci.
- 24 Na druhej strane, ako uviedla česká vláda a Európska komisia, spor vo veci samej otvára otázku týkajúcu sa určenia medzinárodnej právomoci, konkrétne otázku, či na rozhodnutie tohto sporu majú právomoc súdy Českej republiky alebo súdy Slovenskej republiky ako členského štátu, v ktorom sú obe zmluvné strany usadené.
- 25 Za týchto podmienok je potrebné uviesť, že právna situácia, o akú ide vo veci samej, vykazuje medzinárodný prvok v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 18 tohto rozsudku, keďže existencia dohody o voľbe právomoci v prospech súdov iného členského štátu, ako je členský štát, v ktorom sú zmluvné strany usadené, sama osebe svedčí o cezhraničných dôsledkoch sporu vo veci samej.
- 26 Okrem toho článok 25 nariadenia č. 1215/2012 treba vykladať z hľadiska cieľov dodržiavania zmluvnej voľnosti strán a posilnenia účinnosti dohôd o výlučnej voľbe súdu, ktoré sú uvedené v odôvodneniach 15, 19 a 22 tohto nariadenia.
- 27 Okrem toho, pokiaľ ide o účel nariadenia č. 1215/2012, Súdny dvor opakovane rozhodol, že toto nariadenie smeruje k harmonizovaniu noriem konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach prostredníctvom noriem súdnej právomoci, ktoré sú vysoko predvídateľné, a tak sleduje cieľ spočívajúci v posilnení právnej ochrany osôb usadených v Európskej únii tým, že sa žalobcovi umožní ľahko určiť súd, na ktorý sa môže obrátiť, a žalovanému rozumne predvídať, na ktorom súde môže byť žalovaný (rozsudok zo 14. septembra 2023, EXTÉRIA, C-393/22, EU:C:2023:675, bod 26 a citovaná judikatúra). V tomto ohľade cieľ právnej istoty vyžaduje, aby vnútroštátny súd, ktorému bola vec predložená, mohol jednoducho rozhodnúť o jeho vlastnej právomoci bez toho, aby bol povinný meritórne preskúmať vec samu (rozsudok z 28. januára 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, bod 61 a citovaná judikatúra).
- 28 V tejto súvislosti treba uviesť, že výklad článku 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, podľa ktorého sa na dohodu o voľbe právomoci, o akú ide vo veci samej, vzťahuje toto ustanovenie, zodpovedá cieľu právnej istoty, ktorý sleduje toto nariadenie.
- 29 Na jednej strane totiž skutočnosť, že si zmluvné strany usadené v tom istom členskom štáte môžu platne dohodnúť, že na rozhodovanie sporov vzniknutých z ich zmluvy majú právomoc súdy iného členského štátu, a to bez toho, aby bolo potrebné, aby uvedená zmluva mala nejaké ďalšie väzby

s týmto iným členským štátom, totiž prispieva k zabezpečeniu toho, aby žalobca vedel, na ktorý súd môže podať žalobu, aby žalovaný mohol predvídať, na ktorom súde môže byť žalovaný, a aby súd, na ktorý bola vec predložená, mohol jednoducho rozhodnúť o jeho vlastnej právomoci.

- 30 Na druhej strane uplatniteľnosť článku 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 na takú dohodu o voľbe právomoci, o akú ide vo veci samej, znižuje možnosť súbežných konaní a zabraňuje tomu, aby boli v rôznych členských štátoch vydané vzájomne nezlučiteľné rozsudky, čo je v súlade s cieľom harmonického výkonu spravodlivosti, ktorý je uvedený v odôvodnení 21 tohto nariadenia.
- 31 Ak by totiž v prejednávanej veci nebol príslušný súd určený podľa ustanovení nariadenia č. 1215/2012, ale podľa vnútroštátnych pravidiel medzinárodného práva súkromného dotknutých členských štátov, zvýšilo by sa riziko vzniku kompetenčných sporov narušujúcich právnu istotu, keďže uplatnenie týchto vnútroštátnych pravidiel by mohlo viesť k rozdielnym výsledkom.
- 32 Treba dodať, že naplňovanie cieľa právnej istoty by bolo ohrozené aj vtedy, ak by za okolností, o aké ide vo veci samej, bol článok 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 uplatniteľný len pod podmienkou, že by okrem dohody o voľbe právomoci v prospech súdov iného členského štátu existovali ešte ďalšie skutočnosti, ktoré by mohli svedčiť o cezhraničných dôsledkoch dotknutého sporu.
- 33 Keďže totiž na základe takejto podmienky by súd, ktorému bola vec predložená, musel overiť, či v danej veci nastali takéto ďalšie skutočnosti, a posúdiť ich relevantnosť, nielenže by pre zmluvné strany bolo menej predvídateľné, ktorý súd má právomoc rozhodovať o ich spore, ale pre súd, ktorému bola vec predložená, by bolo zložitejšie preskúmať vlastnú právomoc.
- 34 Súdny dvor však už v tejto súvislosti rozhodol, že voľbu súdu určeného v dohode o voľbe právomoci možno posúdiť len vzhľadom na úvahy, ktoré sa viažu na požiadavky stanovené v článku 25 nariadenia č. 1215/2012, keďže úvahy týkajúce sa väzieb medzi určeným súdom a sporným vzťahom alebo dôvodnosti dohody o voľbe právomoci nesúvisia s týmito požiadavkami (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. marca 1999, Castelletti, C-159/97, EU:C:1999:142, bod 5 výroku).
- 35 Okrem toho treba zdôrazniť, že uplatniteľnosť článku 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 na takú dohodu o voľbe právomoci, o akú ide vo veci samej, je odrazom vzájomnej dôvery pri výkone spravodlivosti v Únii, na ktorú je poukázané v odôvodnení 26 tohto nariadenia, a prispieva tak k udržiavaniu a rozvoju priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti okrem iného tým, že uľahčuje prístup k spravodlivosti v zmysle odôvodnenia 3 uvedeného nariadenia.
- 36 Napokon tento výklad nevyvracia ani pravidlo stanovené v článku 1 ods. 2 Haagskeho dohovoru z 30. júna 2005 o dohodách o voľbe súdu, ktorý je obsiahnutý v prílohe I k rozhodnutiu Rady 2009/397/ES z 26. februára 2009 o podpise Dohovoru o dohodách o voľbe súdu v mene Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 133, 2009, s. 1) a ktorý bol schválený rozhodnutím Rady 2014/887/EÚ zo 4. decembra 2014 (Ú. v. EÚ L 353, 2014, s. 5). Podľa toho ustanovenia „je vec medzinárodnou, pokiaľ strany nemajú sídlo v tom istom zmluvnom štáte a vzťah strán a všetky ďalšie prvky veci, bez ohľadu na miesto zvoleného súdu, nie sú spojené iba s týmto štátom“.
- 37 V tejto súvislosti treba poznamenať, ako uviedla Komisia, že pravidlo uvedené v článku 1 ods. 2 tohto dohovoru odráža voľbu autorov daného dohovoru vzhľadom na potrebu riešenia, ktoré môže získať širokú podporu na medzinárodnej úrovni.

- 38 Na rozdiel od autorov uvedeného dohovoru sa však normotvorca Únie rozhodol, že do nariadenia č. 1215/2012 nezavedie podobné pravidlo, pričom v odôvodnení 3 tohto nariadenia vyzdvihol cieľ, ktorým je udržiavať a rozvíjať priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, a to prostredníctvom prijímania opatrení v oblasti justičnej spolupráce v občianskych veciach, ktoré majú cezhraničné dôsledky.
- 39 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 25 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie sa vzťahuje na dohodu o voľbe právomoci, ktorou sa zmluvné strany usadené v tom istom členskom štáte dohodli, že na rozhodovanie sporov vzniknutých z ich zmluvy majú právomoc súdy iného členského štátu, aj keď uvedená zmluva nemá žiadnu inú väzbu s týmto iným členským štátom.

O trovách

- 40 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 25 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach

sa má vykladať v tom zmysle, že:

toto ustanovenie sa vzťahuje na dohodu o voľbe právomoci, ktorou sa zmluvné strany usadené v tom istom členskom štáte dohodli, že na rozhodovanie sporov vzniknutých z ich zmluvy majú právomoc súdy iného členského štátu, aj keď uvedená zmluva nemá žiadnu inú väzbu s týmto iným členským štátom.

Podpisy